

Единъ брой 2 гроша.

ТУРЦИЯ

Единъ брой 2 гроша.

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА, НАУКА, КНИЖЕВНОСТЪ, ЗЕМЛЕДѢЛІЕ И ТЪРГОВІЯ.

ТУРЦИЯ издѣлува сѣка сѣбота на голѣмъ листъ, и сѣки вторнякъ на малѣкъ. Годишната цѣна за въ Имперіята, по царската поща, е 4 бѣли мелжидіета; вънъ отъ Имперіята, 5. Спомоществованіята трѣбува да сѣ годишни и прѣдплатени. Писмата за редакціята са надписуватъ до Н. Геновича и Т. Икономъ а, редактори на вѣстника. Външните настоятели отговарятъ за вѣстника. Подписката на спомоществованіята става въ Ц/градъ-Бейоглу, Асмаж-Меджидъ № 23

НАШИТЪ ОБЩИНЫ СПРЯМО УЧИТЕЛИТЪ.

Тѣзи калайдисаны млади сѣ любопытно явление въ нашій животъ. Сѣмы не захващатъ нищо и не вършѣтъ нищо. Нѣ щомъ са появи нѣкой да захване работѣ въ училището, въ читалището или и въ общинѣтѣ, тѣхнитѣ критики, бѣлѣжы и осѣжденія нѣматъ край. Безъ да смѣтѣтъ, що могатъ сами да свършѣтъ и какъ да го свършѣтъ, тѣи кастрѣтъ сичко наредѣ.

Работата е, че учителя е беззащитенъ прѣдъ сички онѣзи, които принадлежатъ на обществото въ селото или града. Ако не са съгласява сѣ тѣхнитѣ мысли и намѣренія, тѣи може да говорѣтъ за него каквото и колкото искатъ. Тѣи може да го осѣждатъ и да го прѣдставятъ, какъвто имъ са ще. Кѣлѣвѣтата не е нѣщо запрѣтено въ таквызи случаи. Повече: тогава е позволено и нарушеніето на условіята. Не аресва учителя, исплди го.

Не е мжно да са разбере сега, каква пладовитостъ ще излѣзе отъ учителскѣтѣ дѣятелностъ. За да бѣде единъ учитель полезенъ, трѣба да са ползова сѣ довѣріето на гражданѣтѣ и на ученицитѣ си. А това е то, което нѣматъ нашитѣ учителя, защото не щѣтъ да имъ го дадѣтъ общинитѣ. За послѣднитѣ еще не е пезнато основа високо нравствено значеніе на учителското служеніе. За повечето Българе учителя е наемникъ за таквази физическѣ работѣ, за каквато са хващатъ и другитѣ наемници. Отъ учителя искатъ да стои при момчетата, да ги смирява и да ги учи да четѣтъ и пишѣтъ и да говорѣтъ нѣкакъвъ чуждъ языкъ. Отъ това неговата работа са мѣри сѣ колко часа стои въ училището. Другѣ по-обширни дѣятелностъ не искатъ. Като са запира така на външното на работѣтѣ, сѣкый почева да иска да са върше по неговитѣ мысли и желанія, по неговитѣ каприци, и сѣрди са, и выка когато работитѣ не ставатъ по нѣговый вкусъ. Тогава поведеніето и дѣятелността на учителя ставатъ лошвыи и цѣла партія отхвърля учителскитѣ услуги и старанія. Тогава обикновеннитѣ недостатѣци на учителя са издигатъ на пороци и учителя захваща да са явява прѣзъ вѣстницитѣ като зломысленъ и злонамѣренъ. Че учителя е призванъ да възроди мѣстото въ младитѣ поколения, като ги извади отъ пѣтя на немисленнитѣ прѣданія и прѣдразсѣдѣци и ги упѣты кѣмъ омысленъ животъ чрѣзъ добритѣ и разумнитѣ правила на наукѣтѣ, че това е тежкѣ трудъ, който иска на сѣрдченіе и поддрѣжѣ отъ странѣ на сичкитѣ граждане или селяне, за това никой не си помыслува.

Разбира са сега, до колко тѣзи условія сѣ благоприятны за въздиганіето на учителското сѣсловіе между насѣ. Условіята като сѣ тежкы и за неприеманіе, достойны-

тѣ момѣци бѣгатъ навънъ и учителството остава въ рѣцѣтѣ или на онѣзи, които нѣма кѣдѣ да идѣтъ, или на онѣзи, които иматъ по-голѣмо самоотвърженіе или по-ластиченъ характеръ.

По този начинъ, униженото състояніе на учителитѣ по Българіѣ и нѣкои отъ тѣхнитѣ недостатѣци не сѣ слѣдствие на самитѣ учители и на тѣхнитѣ характеры до толкози, колкото на общинитѣ и на онѣзи условія, въ които поставяме тѣзи обществени дѣятели. Ако искаме добры учители, трѣба по напрѣдъ да са научимъ да ги цѣнимъ. Не трѣба да виждаме на тѣзи злочесты труженицы само недостатѣцитѣ, нѣ да оцѣняваме и заслугитѣ имъ.

НОВЫ ИЗВЕРЖЕНІЯ НА НЕОЛОГОСЪ.

При сичкото ни желаніе да не обръщаме вниманіе на думитѣ на този върлы защитникъ на елинизма, нѣи не можемъ да прѣпустимъ новитѣ му огорченія, които ни причинява сѣ своитѣ бѣлѣжы по българскый въпросъ. Въ единъ отговоръ на Курріе д'Оріанъ, който има добринѣтѣ да защитява сегисъ-тогизъ правата на Българетѣ и царскый ферманъ срѣщу посегнуваніята на грѣцѣтѣ патриаршиѣ и защитницитѣ и, Неологосъ прави новы изверженія и като вулбанъ засипва сичко на дѣсно и на лѣво.

За да отговоримъ на думитѣ му полезно и за да си съставѣтъ чинателитѣ ни понятіе за тѣзи думы, нѣи ще ги раздѣлимъ на различни главичкы и ще дадемъ за сѣкѣ отъ тѣхъ едно съкращеніе. Ето думитѣ:

— 0 —

1). Защитата на Курріе д'Оріанъ не была искренна, защото проистича отъ задны мысли, сир. Курріе д'Оріанъ раздува омразѣтѣ между Българе и Гърцы, за да са воспользова католичествомъ.

2). Българскый въпросъ е черковенъ и не може да са рѣши отъ гражданскѣтѣ власти, ако ще бы и едновѣрнѣ. Ако са приема царското утвърженіе на рѣшенитѣ черковны въпросы, казва Неологосъ, това не ше каже че гражданската власть може да рѣшава таквызи въпросы отъ само себе си, безъ сѣизволеніе и запытаніе на черковѣтѣ. Българскый въпросъ не са е рѣшилъ сѣ царскый ферманъ и не може да са рѣши додѣ Портата почита задлженіята си кѣмъ христіанѣтѣ и кѣмъ черковѣтѣ, на кождо е прѣдоставено пълното упражненіе въ духовнитѣ работы, и додѣто тя не иска сѣвършенното отдѣленіе на черковното начало отъ гражданското. Фермана може да са земе най много като проектъ или опытъ за рѣшеніе, внушенъ на правителството отъ отеческитѣ му чувства; нѣ тоя опытъ не може да стане истинско рѣшеніе безъ сѣгласіето на черковѣтѣ. Какъ

може напр. Портата да отнеме отъ патриаршиѣтѣ Одринъ или Пловдивъ и да го прѣдаде на Българскый Екзархатъ? Какъ може тя да не допусти на патриаршиѣтѣ да дѣржи епископы и священницы въ тѣзи градове? Какъ ще принуди върнитѣ на патриаршиѣтѣ христіане да са отдѣлятъ отъ неѣи и да припознаѣтъ другѣ черковѣ, която са е съставила самопроизвольно? Това е принужденіе на сѣвѣстѣтѣ. Българетѣ ще са припознаѣтъ за принадлежащы на другѣ черковѣ само тогази, когато съставѣтъ особенно черковно общество. До тогава гражданската власть не може да рѣшава тѣхнитѣ отношенія кѣмъ патриаршиѣтѣ.

3) Вѣсточната черкова не са управлява отъ папа или патриархъ нѣ отъ апостолскитѣ и съборнитѣ правила. Надъ канонитѣ патриарха има толкази власть, колкото и най долній христіанинъ, за това черковното « нонъ поссумусъ » е обязательно за сичкы. Никому не са позволява да са откѣсне отъ черковѣтѣ; нѣ и никому не са позволява да нарушава нейнитѣ каноны. Който са оплаква, нека са оплаква отъ канонитѣ на черковѣтѣ.

4) Олакваніята отъ грѣцкото духовенство сѣ голы и истѣрканы фразы. Ако има злоупотрѣбители, това не дава никому право да иска черковны прѣобладанія. Злоупотрѣбленіята могатъ са прѣкѣса сѣ общо сѣгласіе.

5) Тираніята на грѣцкото духовенство надъ Българетѣ е измыслаца, защото българетѣ само чрѣзъ това духовенство сѣ си запазили вѣрѣтѣ и языка въ послѣднитѣ вѣкове. Самитѣ двигатели на българскый въпросъ дѣ сѣ са учили? Свѣтлината на напрѣдѣка въ Българіѣ е внесенъ отъ грѣцкитѣ училища и наубѣж. Откакъ сѣ са отцѣпили отъ грѣцитѣ, каквы успѣхы вѣществены, нравствены и умствены сѣ направили българетѣ! Това ли трѣба да наречемъ успѣхъ, дѣто са сѣѣтъ срѣднѣвѣковы омразы и фанатизмы и подбаданіе на простый народъ чрѣзъ лѣжовны исторіи кѣмъ истребленіе на другы братскы народы?

6) Курріе д'Оріанъ заплашва правителството, като казва че българетѣ ще бѣдѣтъ вѣрны на Султана само тогава, ако испълни исканіята на малцина отъ българетѣ. Това е обида за българетѣ, които сѣ народъ миренъ и покоренъ. Българскый народъ може да живѣе народенъ животъ само въ сѣгласіе и спокоженіе сѣ другитѣ вѣсточны народы. Инакѣ първата жертва на панславизма ще бѣде Българіѣ. Да не лѣжѣтъ правителството онѣзи малцина (Българе), че като раскѣсватъ народитѣ придаватъ на дѣржавѣтѣ силѣ. Нѣ правителството е разбрало вече, че истинската полза и на него и на вѣстокъ сѣстои въ братското спокоженіе на народитѣ му и че панславизма намира голѣмѣ ползѣ въ размирицитѣ на тѣзи народы.

НАСТАВЛЕНИЯТА НА ЖУРНАЛДЖИИТЪ

Да увеличи благоденствието на сичкитѣ си подданицы чрезъ постоянното и дѣйствителното запазване на правото на сѣкого и чрезъ сѣкъ другъ мѣркъ, която са изиска отъ положението, това е прѣдмѣта на най-горѣщитѣ желанія на нашій августейшій господарь.

Императорскы ферманы и везирскы писма са испратихъ едно подыръ друго на сичкитѣ областны управления, за да имъ са покаже пѣтя, по който трѣба да вървятъ въ този важенъ въпросъ.

Самата служба на журналджитѣ са свързва направо съ цѣлото на расположеніята, които В. Порта е рѣшена да земе за посорошното осъществение на тѣзи желанія.

Журналджитѣ сж длѣжны слѣдователно да обыколятъ добръ онѣзи окрузы, които са повѣрять на тѣхното надзирателство; да изучатъ нравственното и материалното състояние на населението, както и степеня на обеспеченіето съ което са то ползова; да прѣгледатъ какъ са разбиратъ и изпълняватъ заповѣдитѣ на централното управление и особено казуватъ ли са тѣи добръ на жителитѣ; иматъ ли жителитѣ истинскы оплакванія отъ мѣстнитѣ началства и каквы сж тѣзи оплакванія; да записватъ ежедневно въ единъ нароченъ журналъ сичко що видятъ и чуятъ отъ устата на населението по тая часть безъ да побуждатъ обаче хората на оплакванія и обясненія.

Благоденствието на еднѣ държавѣ и увеличеніето на нейнитѣ богатства не са достигатъ по другъ начинъ освѣнъ чрезъ труда и успѣхитѣ на нейнитѣ жители. Нѣ труда, тая основа на сѣкый успѣхъ, не е възможенъ, додѣто трудящій ся не е увѣренъ че ще са ползова отъ плодетѣ на своитѣ усилія съ сичкитѣ беспечность отъ посягателство.

Нѣ това обеспечение не може са достигнѣ другоаче освѣнъ съ строгото приложеніе на принципитѣ за справедливость и за правосѣдіе.

Очевидно е, че сѣкы человекъ по естество е наклоненъ да обръща постоянно на добро своето положеніе и да иска доброто на отечеството си; единственното нѣщо, което може да развали въ него тѣзи добры расположения и да задържи неговитѣ великодушны стремленія, това е да гледа че отъ плода на неговитѣ трудове са ползовать повече другитѣ, нежели той истый.

Вниманіето на журналджитѣ, трѣбува да пада прочее най-много върху онзи начинъ, по който са запазватъ и изпълняватъ тѣзи начала въ ведаетѣтъ подъ тѣхното надзирателство.

За да оправдаятъ високото довѣріе съ което правителството е благоволило да ги почете, тѣзи господиновцы не трѣба да са отрѣкватъ ни отъ еднѣ отъ жертвитѣ, които человекината изисква отъ тѣхный патриотизмъ. Така тѣи не трѣба да са уморяватъ отъ нищо, нито да са отвращаватъ отъ нѣщо; тѣи сж длѣжны самы да видятъ сичко, самы да обыколятъ сичко. Отъ тѣхъ са иска еще бързина и редовность въ кореспонденцитѣ имъ съ Високитѣ Портѣ.

Нѣ, за да не произлѣзватъ замаиванія въ работитѣ и да ставатъ побъркванія, строго имъ е забранено да са вмѣсватъ въ дѣлата на управленіето. Тѣхното стараніе трѣба да са ограничи само въ вър-

ното донесеніе на централното правителство за сичко онова що сж могли да научатъ.

Тѣи трѣба да са запазватъ и отъ сѣко таквози дѣйствіе, което може да намали значеніето, въ очитѣ на жителитѣ, на нѣкой чиновникъ, който остава на службѣтъ си.

Не трѣба казване, че онзи отъ между тѣхъ, който са споразумѣи, было съ началствата, было съ първенцитѣ было съ друго повинно лице и са опыта да прѣначава работитѣ въ своитѣ отчеты, той ще си докара най-голъма отговорность и не може да избѣгне отъ най-строгитѣ наказания.

Който напротивъ изпълнятъ службѣтъ си по угодѣтъ на правителството, тѣи могатъ да чакатъ отъ великодушіето на Господаря или повышеніе на чинъ, или увеличеніе на заплатѣ, или сѣкаквы другы награды.

ДВѢ ДУМЫ КЪМЪ ПРАВО.

Има въпросы, до които нѣи еще не сме дорасли и до които не трѣба да са допираме, ако не искаме да повредимъ постепенностьта на народното ни развитіе. Отъ тѣзи въпросы еи онзи за началото и сжщностьта на душѣ по възгледовѣтъ на материалистѣтъ. Изслѣдованіето на подобны въпросы и тѣхното развитіе като може да бѣде твърдѣ пагубно за неприготвенитѣ умове, по-добръ е да са оставятъ тѣи за слѣдующитѣ врѣмена. Сичко що можемъ да направимъ по тая часть днѣсь, по мѣето мнѣніе, е да покажемъ нѣкои отъ резултатитѣ и мнѣніята, до които е достигнала тая школа въ своитѣ изслѣдованія и умозрѣнія; повече отъ това да правимъ ще бѣде бесполезенъ и дори вреденъ трудъ. Прѣди да поддържаме таквози или онаквози направленіе въ кое да е ученіе, потрѣбно е за народа да знае до нѣкъдѣ поне това ученіе. Инакъ прѣдъ кого ще са прѣпирашь и за кого?

Таякъ мисль като съмь ималъ наумъ, азъ съмь са отричалъ и сега са отричамъ да влѣзъ въ прѣпиранія съ автора на Бѣлѣжкитѣ за живото и мъртвото. При сичко, че не съмь на мнѣніята на материалистѣтъ за душѣтъ, при сичко че твърдѣ малко бѣхъ могълъ да кажъ въ опроверженіе на Бѣлѣжкитѣ, менѣ много са щѣше да противопоставѣ на доводитѣ на Бѣлѣжкитѣ нѣколко другы отъ по-новитѣ естествоиспытцы и съ по-голъмѣ тяжесть. На това ма кара и самоувѣренный, придирчивый и призывателный тонъ на Бѣлѣжкитѣ. Нѣ горнята мисль, мисльта да не вършемъ дѣла само по нашѣтъ угодѣ и по нашитѣ вкусове или възбужденія, ма задържа.

Щѣ не щѣ азъ трѣба да загубѣ уловствіето да отговоря на Бѣлѣжкитѣ по самый прѣдметъ. Ще не ще и Г. Критикъ ще загуби благодареніето да ма види да поддържамъ мнѣнія, които не сж познаты у насъ и за които той съ голѣмѣ радостъ бы ма разгласилъ прѣдъ бѣлгаретѣ. Този случай, който тѣи усърдно и искусно желаяше Н. милость, не ще му са прѣдстави този пѣтъ, нѣ не по моя винъ. Другъ пѣтъ срѣщнѣ-щемъ са!

Нѣ ако са отказвамъ да отговарямъ на прѣдмѣта на разглежданіето ни, това не ще рѣче, че са отричамъ отъ отговора и на нѣкои подробности въ Бѣлѣжкитѣ; защото за автора имъ подробноститѣ сж главното и за тѣхъ е нанизль онова кар-

ма-карашикъ нѣщо, което нарѣлль бѣлѣжкы. Това нѣи знаеме наздраво, знаеме го отъ самый авторъ, който са е хвалилъ за това чакъ до Цариградъ.

Нѣи нѣма да говоримъ за неумѣстностьта на доводитѣ на Бѣлѣжкитѣ; не ще казваме, че изводитѣ на Биша, Кюве и Лейбинца са относятъ на прѣминжльи и по-прѣминжльи вѣкъ и не говорѣтъ, и не опровергаватъ онова, до което е достигнала днѣсь науката по антропофизиологитѣ. Онова, което знаиль Биша и Кюве, днѣсь или са е измѣнило, или са е увеличило при новы открытія и изслѣдованія, та не може да има твърдѣ важность въ единъ въпросъ, който е направилъ таквози брачки отъ началото на този вѣкъ и който върви тѣи бързѣ. Заслугитѣ на тѣзи мѣжи сж голѣмы, нѣ тѣхнитѣ думы не сж послѣднитѣ думы на наукѣтъ. Ако сж послѣдни, тѣи сж послѣдни за учебницитѣ на психологитѣ, отъ които са ползова Г. критикъ. Нѣи не ще са запираме и на многочисленнитѣ противорѣчія, на отсѣтствіето на планъ и идея въ Бѣлѣжкитѣ. Това сж нѣща, които сж видны за сѣкиго. Сѣкый види, че автора говори добръ, додѣто говори (умѣсто или неумѣсто) отъ учебника, и че той са унася и забравя тамъ, дѣто трѣба да говори отъ себе си. Сичко това ще оставимъ на странѣ и ще са запремъ само на еднѣ чертѣ отъ Бѣлѣжкитѣ, черта която облача това произведение отъ край до край. Това е недоброевѣстностьта, която излазя отъ вѣтрѣшны побужденія на автора, съвсѣмъ чужды за прѣдмѣта.

Нѣи намираме недоброевѣстность въ това, дѣто Г. Критикъ и подыръ първото ни обясненіе, че нѣма въ живото и мъртвото наше освѣнъ прѣвода и че не сме ни природословъ ни материалистъ, продължава да ни нарича прѣзъ сѣкы два реда естествословъ и да са бори съ насъ, намѣсто да бори мнѣніето на Бока. Господство му трупа, трупа доводи, говори което е потрѣбно и което не, и сичко срѣщу мене, като забравя моитѣ отношенія къмъ самѣтъ работѣ, къмъ прѣдмета. Почтенно ли е таквози поведеніе?

Намираме безсѣвѣстность и твърдѣ голѣмѣ въ прѣтѣлкуваніето на думитѣ ни отъ първый ни отговоръ. Г. Критикъ са провиква отъ височинѣтъ на своя триумфъ, че нѣи сме отричали физиологическитѣ опыты на XII вѣкъ. Ако критиката на този человекъ е глупава, клѣветѣтъ му сж омрачны, гнусны. Нѣи прѣписваме цѣль параграфъ, цѣло това мѣсто въ отговора си, дѣто са говори за калугерскы басны. Нека сѣдѣтъ сами читателитѣ, каквы сж средства-та и доказателствата на Г. Критика.

«Право захваща отъ това дѣто яскучно и съ другы думы ма нарича материалистъ. Своето утвърженіе той основава, вѣроятно, на направленіето на самѣтъ статіѣ за Живото и мъртвото. Нѣ да ли не са лѣже господство му като пише така? Ако съмь прѣвелъ еднѣ статіѣ въ тоя духъ да покажа на единородцитѣ си до каквы изводи сж дошли днѣсь материалистѣтъ и защо дохождатъ до таквози а не до другы, съ това не можъ да станѣ материалистъ. Бѣлѣжката ми е у редакціята на Читалище; тамъ ясно са показва, що съмь ималъ прѣдъ очи, когато съмь прѣвелъ и проводилъ члена, за който е дума — При се това че не съмь фантазистъ, като критика си; при се това, че не вървамъ въ калугерскитѣ басны и въ калугерскитѣ

непогрѣшимостъ: при се това, че не са прѣкланямъ прѣдъ вѣтѣтъ обычаи, основани на прѣданіята на доброто калугерско врѣме, и че не искаме и не гонимъ о-свѣнъ доброто и реалното, азъ не съмъ материалистъ и не мога да бѣдѣ. Качествата ми липсватъ. Ако приема това въ ученъ смисълъ, не съмъ естественикъ, за да бѣдѣ материалистъ по направление. Ако ли го зема въ общеприетъ смисълъ, смисълъ на волно и плотоугодно поведе-ние, на распустнятъ животъ, не съмъ ни владыка, ни калугеръ, ни чорбаджия, за да имамъ такъвъ животъ и право за името, каето иска да ми даде моя критикъ. Моя животъ може сѣкый да види, ако иска, Нѣма нѣщо по далечъ отъ материалнъ жи-вотъ на калугеритѣ, колкото е моя животъ. И тѣй името, което не ми прилича, азъ го оставямъ за смѣтъ на Г. Критика.»

Това сѣ тѣ онѣзи думы, съ които сме отричали физиологическитѣ опыты на XIX вѣкъ! Нѣ, за Бога, има ли тука дума за това, което утвърждава Г. Критикъ? Има ли тука отричаніе, каквото ни са приписва? Ако нѣма, той клѣвети, той лже, той е способенъ и за онакъ работѣ, която ни ка-звахъ лѣтось за него и която той знае твърдѣ добрѣ.

Не е отъ добра свѣсть и това, дѣто си позволява да увѣри свѣта че съмъ гонилъ сиречь мразилъ доброто и реалното чрѣзъ вѣстникъ Турція. Може ли негова милость да ни покаже дѣлата, мислитѣ и мнѣ-ніята, съ които сме изгонвали доброто? Ный желайме ный искаме да направи това, да го направи и за свое оправданіе и за наше исправленіе и за народно прѣдпазваніе. Ный не сме като Г. Критика инатъ и отмѣстителенъ до безуміе; ный ще прѣ-теглимъ неговитѣ доказателства и, ако ги намѣримъ основателны, ще напустимъ вѣ-стникарството също така, както напуст-няхме учителството, когато видѣхме че не е за характера ни. Нашата амбиція не е да вършемъ онова, което е вредно за дру-гитѣ. Ный не търсимъ голѣмы работѣ, ный не сѣнуваме за высоки положенія: един-ственното ни желаніе е да послужимъ на-роду си съ малкитѣ си работѣ. Докажете, че сме вредителны въ новото си званіе, ный ще го оставимъ.

На свършваніе ще заблѣжимъ на критика си да бѣде за напрѣдъ по положителенъ, по умѣренъ, по почтенъ. Той е младъ и има много още да работи; нека не си разваля репутацията още отъ начало.

Ный можахме да му кажемъ тука името за да покажемъ пружинитѣ на тайнитѣ му побужденія, нѣ деликатността ни здържа. Ный ше му наумимъ само, че въ «Македонія» отъ 9 Ноемврія той пишаше, че безименнитѣ писма (и критики) не сѣ друго освѣнъ подла клѣвѣта и худа. Дѣ да причислимъ Блѣжкитѣ?

БЪЛГАРСКИЙ ВЪПРОСЪ.

Прочитаемъ въ Курріе д'Орианъ:

Знайно е, че Българскій въпросъ е у-тъвменъ чрѣзъ единъ императорскы фер-манъ. Между това твърдѣ силны интриги сѣ парализирвали до сега смасителното дѣй-ствие на върховнитѣ воля, и този въпросъ зема сега едно таквози засукваніе, единъ такъвъ ходъ, отъ които Българетѣ спра-ведливо сѣ уплашени.

Защото между Българетѣ има хора, които защищаватъ тѣхното право съ твър-

достъ и разсѣжденія, които смушаватъ противницитѣ имъ, послѣднитѣ были са на-говорили въ тѣзи дирнитѣ дни да прѣдста-вятъ тѣзи хора на портѣтъ, като един-ственно прѣпятствие за едно спокоженіе, и да искатъ тѣхното отдалеченіе отъ Ца-риградъ. Единъ владыка, на когото са е о-бѣщавало достоинството на Екзархъ и е-динъ или двама други Българе сѣ были орж-діята на таъ клѣветѣ прѣдъ В. Везиръ За добра честь наговаряніето са е обръ-нало на вѣтъръ.

Нѣ остава въ комисіитѣ единъ чело-вѣкъ, когото Българетѣ обвиняватъ въ из-дателство на народа си и въ измамваніе на В. Везиръ. Този человекъ си присвоява правото да говори въ името на Българ-скій народъ и да прѣдставлява подъ лъ-жливъ видъ чувствата на своитѣ съотече-ственници съ намѣреніе да направя фер-мана една мечта и да угоди съ това на же-ланіята на грѣцкый патрикъ.

Ный молотъ Н. В. Великий Везиръ, въ интереса на държавитѣ, да са запазва отъ измамитѣ и отъ прѣдателството.

—о—

Голѣмо е униіето на Цариградскитѣ Българе. Много отъ тѣхъ сѣ са отчаяли вече и за доб-рый край на черковный въпросъ и за съхране-ніето на Царскый ферманъ. Слабы сами по себе и незаслуживши покровителството на сегашното министерство; патиснати отъ изново вліятелнитѣ грѣцы и подчинены на слабоститѣ на елж Само-избраннъ Комисіѣ, тѣзи хорица считатъ работѣтъ за съвсѣмъ загубена и сѣдѣятъ та ѣ оплакватъ, и правѣтъ ѣ различны послѣдствующи замѣчания, и навождатъ си главитѣ. Едвамъ тукъ тамъ ще срѣщнешъ нѣкои по правички и по-самостоятелны, които не са увличать отъ празнитѣ печалнія, нѣ исказватъ думы за ободряваніе и свѣтватъ работитѣ за исцѣреніе на злото. Наистиннѣ, ра-ботитѣ не сѣ добры за насъ и помощъ отъ ни-къдѣ нѣмаме; нѣ слѣдва ли отъ това, че трѣба да униваме, да са отпущаме и да оставяме работѣ-тъ на самы тѣхъ, та да идѣтъ дѣто щѣтъ? Не, таквози слѣдствие не излазя отъ днѣшното поло-женіе. Напротивъ, послѣднето ни налага по-голѣ-мы старанія и трудове днѣсь, на този частъ; ко-гато работитѣ бѣдствовать, ный трѣба да са по-мжчимъ да ги спасимъ. Да оставимъ униіето и празнитѣ искаванія на женитѣ. Помощъ дѣто нѣмаме отвѣтъ, това не трѣба да ни смушава: нашето право е най-голѣмый нашъ помощникъ. Съ него ный можемъ да придадемъ на желаніята и работитѣ си онзи холъ, онова направление, което имъ е потребно. Съ него ный можемъ да поддър-жимъ и прѣнесемъ, въ прѣдѣлитѣ на закона, ис-каніята си чакъ до прѣстола на справедливѣшия нашъ царъ-баша, Султана.

Не прѣговарянія и блѣжки, а работаніе са иска отъ насъ въ днѣшно врѣме. Ный сме го ка-звали много пѣтъ; съ выкове само работа са не върше. Работа са върше съ споразумѣніе на е-пархіитѣ елж съ другѣ; съ стглашеніе на тѣх-нитѣ интересы и исканія; съ усърдното поддър-жаніе на тѣзи исканія и правдини чрѣзъ хора вѣр-ны, достойны, честны, готовы да умрѣтъ за ра-ботитѣ, която гонѣтъ; съ рѣшително и постоян-но прѣдставленіе на тѣзи желанія дѣто трѣба; съ дѣятелното участие на цѣлый народъ въ тѣзи ра-ботѣ и съ сичкитѣ улесненія и жертвы за до-стиженіе на цѣлтѣ. Съ равнодушіето си, съ раз-дѣленіето си, съ скѣпотитѣ си да похарчимъ нѣщо, за да държимъ въ Цариградъ дѣйцы неза-висимы и рѣшителны, съ това нищо не ше из-вършемъ. Не ферманъ, нѣ и мѣстата си ше из-губимъ съ неспоразумѣніето помежду си и съ без-участіето си въ народнитѣ си интересы. Кога-то не сме достойны да запазимъ това, цѣо ни са е дало вчера, какво ли ше направимъ повече?

Тукашнитѣ българе поченѣхъ да разбиратъ ве-че погрѣшкитѣ си и заловихъ са да поправятъ работитѣ чрѣзъ по-рѣшителны мѣрки отъ простѣ-тъ заявленія. Тѣй подадѣхъ вчера долнето писмо на Комисіитѣ, а днѣсь сѣ на пѣтъ да подадѣтъ друго на В. Везиръ. Отъ поддържкѣтъ на епар-хіитѣ като ще зависи пълното дѣйствие на тѣзи

писма, ный ше чакаме да видимъ поведеніето на народа.

Ето сега и писмото, което заемаме отъ Курріе д'Орианъ.

Къмъ Приврѣменный Свѣтъ на Българскій народъ.

Понеже въ послѣднитѣ дѣла на Коми-сіитѣ по въпроса са заблѣжва твърдѣ голѣмо уклоненіе отъ онзи пѣтъ, който трѣ-баше да са държи въ черковнитѣ работѣ съгласно съ наставленіята, които ѣ са да-дѣхъ отъ народа чрѣзъ неговитѣ прѣд-ставители, както и съ интереситѣ на на-рода и съ императорскый ферманъ; поне-же чрѣзъ това комисіята отъ пазитель на народнитѣ правдини и интересы са пока-за повече тѣхенъ нарушителъ, като си по-зволи да тѣлжува и прѣдставлява народитѣ желанія и нужды твърдѣ криво и като са мжчи да ги удовлетвори съ рѣшенія отъ свое частно измудруваніе; понеже, най-по-слѣ, комисіята докарва съ своето поведе-ніе голѣмъ отговорность на цѣлъ българ-скый народъ, като нарушава императорскый ферманъ за устрояваніе на Българскый екзархатъ и като трѣси другы основанія за българскитѣ Черковѣ: Долуподписаннитѣ Цариградскы Българе, както избиратели на Комисіитѣ тѣй и другы, бързатъ да обя-вятъ на достопочтеннитѣ комисари, че дѣ-лата имъ по тая частъ не сѣ никакъ за прие-маніе и вслѣдствие на това тѣзи българе си дигатъ удобреніето и пълномощіето отъ комисіитѣ, ако тя не побърза да остави опасный за народнитѣ права пѣтъ и не влѣзе въ онзи, който ѣ са налага отъ цар-скый ферманъ и отъ народитѣ воля.

Като подлагатъ настоящето заявленіе на зрѣлото обсѣжданіе на цѣлтѣ комисіѣ и като ѣ призываютъ да остави пѣтя на унизителнитѣ, противозаконнитѣ и вред-ителнитѣ спогодбы, подписаннитѣ считатъ за своѣ дѣлжность да ѣ обявятъ, че въ случай на упорство въ досегашното ѣ по-веденіе, тѣй не ше припознаватъ нищо отъ онова, което бы тя извършила въ името на народа, и ше си останѣтъ за напрѣдъ са-мо съ довѣріето си къмъ събора на вла-дциитѣ. (Слѣдватъ подписитѣ).

17 Декемвр. 1971. (Курріе д'Орианъ)

СТАТИСТИКА НА МАКЕДОНИЈА.

Воденската Епархія обѣа и Нягошъ. Маазари, направены и подписаны отъ всичкитѣ почти села още прѣди врѣме, са поднесѣхъ на Правителството за потвърденіе на присѣдине-ніето имъ на Българскый Екзархатъ. Но пра-вительството никакво вниманіе необърнало на тѣзи праведни исканія и ный мислимъ че то става по доносеніе на мѣстното началство, което гледа да угоди повече на владыката, нежели на правѣтъ и на законѣтъ царскы. Тукъ е заповѣдано на телеграфѣтъ да не приема депешы отъ Българитѣ за народны работѣ. Тукъ народѣтъ българскы е изгонванъ отъ черковитѣ съ бичове и голи но-жове; забранено му е да са моли Богу по язы-ка си, и сичко това самъ каймакаминѣтъ е извър-шилъ съ нѣколкомина зацѣти. Да ли за това имъ дава царѣтъ тѣсь саби да колятъ свѣтътъ по хра-моветѣ? Въ Воденъ ни въ една черкова не са позволява на Българитѣ да са молятъ Богу; а що е жалното, отъ правителството са забранява. Училище за българитѣ нѣма да си учѣтъ дѣцата; всичко е въ рѣцѣтъ на владыката и привържен-ницитѣ му. Училището българско, черковата имъ и всичко българско са съставлява отъ единъ домъ, който е отстѣпилъ Г. Гоговъ за тѣсь цѣль. Кол-ко жалостно нѣщо е да гледа человекъ върѣтъ Държавитѣ подъ носа на Вилаета да са тѣпче толкозъ свирѣпо единъ народъ, който е най-по-лезенъ на държавитѣ и още душата ѣ!

Ако Правителството не ше да ни възвърне старото, то поне да не ни спира да си припече-

лимъ на ново. Нужно е въ тозъ градъ (Воденъ) както и въ Стррръ, Костуръ и Струмица да ся отворятъ и поддржатъ по едно народно училище съ по единъ поне учитель до като да сж завзематъ малко тѣзъ мѣста. Не трѣба да са прѣзира и Солунъ, но за него споредъ найновытѣ ми извѣстія отъ тамъ, Зогравскытѣ старцы сж наели енергично да подигналь и въскрѣсятъ задушенытъ Българизмъ въ този градъ.

Сега прочее ако Абаджійскыи еснафъ заедно съ Кожухарскыи въ Цариградъ са съгласытъ и събератъ едно количество пары за поддржаніе единъ учитель въ Стррръ, дѣто най-голымытъ еснафи сж абаджійскыи и кожухарскыи, нѣ заблудени сиромаситѣ незнаютъ сега кой пѣтъ да зловятъ, за да излѣзатъ изъ невѣжеството, тѣзи еснафы бы направили безсмъртнѣ услуги на тѣзи мѣста.

Синскыи еснафъ, който е многочисленъ въ столицѣтъ, може да земе подъ грижѣтъ си Струмица. Струмичани бѣднытъ ще ги благославятъ. Ако тѣя дружества съ Божіе благословеніе бы са наредили, азъ съмъ спомоществователь на всяко едно съ по четвъртъ лира.

Търговцитѣ отъ Балъ-капанъ, Зюмбюлю-ханъ и пр. ще сторятъ много добръ ако са съгласятъ да поддржатъ двѣтъ вече отворена училища въ Водена, мѣжко и дѣвическо, а са на паданіе отъ недостаткѣтъ на средства. Всичко това до тукъ шо рѣкохмѣ като стане за гармоніа все прѣзъ Бъл. Макод. Дружина въ Ц/градъ и съ участіето и на Благ. Братство Просвѣщеніе; тогава на Б. Мак. Дружина остая широкото поле за работеніе: Въ з д и г а н і е т о н а с е л с к ѣ ж и в о т ѣ. Селянетѣ сж душѣтъ на една държава; а на единъ народъ селянетѣ сж сърдцето. Ако въ желудкѣтъ не ся внася питателна храна, всичкытъ удове ослабватъ и изнемошаватъ, тогазъ и мозкѣтъ не е въ състояніе да мысли и разсждава. А пакъ ако быхъ могль нѣкакъ си да ви опишъ положеніето на македонскытъ селяне, нѣмамъ съмнѣніе че всичкы отъ васъ бы си положили м ризытъ отъ гърбѣтъ за да помогнатъ на тѣзи сиромасы. Нѣ съ шо да имъ помогнемъ, да имъ дадемъ пары ли? Поляцитѣ (падаритѣ) ше имъ ги зематъ (вижъ Македонія бр. 36. 1871). Трѣба по напрѣдъ да ги научимъ да четятъ и послѣ да имъ дадемъ книги — ето оружіето, чрѣзъ което тѣ ше са отървѣтъ отъ кръвопійцытъ, ше надвѣжатъ на всако зло; повече, народѣтъ ни ше захване тогава първо мѣсто въ редѣтъ на просвѣщеннытъ народы.

Всичко това нека захванемъ съ молитвы и службѣ къмъ Бога и Богъ ше ны благослови да напреднемъ.

Не е лоше да са отслужи въ българ. черкова на Фенеръ само за тѣзъ цѣль, като са свикатъ всичкытъ еснафы.

Колкото за Леринскѣтъ и Дебърскѣтъ епархіи и тѣ сж чисто българскы, но като не сымъ обхождалъ тѣхъ мѣста; ше оставя за другъ пѣтъ да пишъ за тѣхъ.

Кожанската епархія освѣнь 24 села българии, всичкото ѣ населеніе е гръцко.

Сачиштската епархія быхмѣ приписали на назе си, нѣ ако быхмѣ были като гръцытъ да присвоиваме чуждото. По нашето мнѣніе ный ѣ оставяме на гръцытъ, както си е. Нека гръцкото Мак. Дружество гледа тѣя двѣ епархіи, да не бы като камилата отишла да дири рогове, а остана безъ уши. П. Мусевичъ.

СЪНУВАНІЕ.

Прѣдсѣдателя на върховното сѣдилище продѣлава думѣтъ и като повтаря сичкытъ обвиненія врѣхъ Али, казва му, че напусто са извива и са мѣчи да стовари вината на другытъ. Виноватъ въ сичко това е той самъ. Сѣдилището знае работытъ твърдѣ добръ, защото ежедневно му са донасли дневницы отъ земѣтъ за дѣлата на хората. Али навелъ главѣтъ си и поискалъ прощеніе на грѣховетѣ, който сторилъ отъ невниманіе. Той обявилъ, че приема наказаніето, нѣ отъ другъ странъ вѣрва, че Вышний ше го прости. Прѣдсѣдателя му отговорилъ, че Богъ не отрича никому своитѣ милости, нѣ прощеніето съкога възлага на даваджитѣ. Ако тѣи са откажѣтъ отъ даваджияка, виновный са прощавалъ. Тука прѣдсѣдателя попыталъ обвинителитѣ прощаватъ ли Али, а тѣи казали, че го прощаватъ. Нѣ Кѣбржліята приложилъ, че го прощава за себе си;

колкото за обвиненіята отъ турскѣтъ държавѣ, на който былъ пълномощень, той постояствовалъ да са разгледатъ и обсждатъ.

Въ това врѣме са прѣдставя новъ обвинителъ съ прошеніе въ рѣжжъ: той былъ убитый въ Сирийѣ Ахмедъ паша. Нѣ неговата прозба са оставила настранѣ, додѣто са свѣрше общата сѣжба.

Повыкали Фуада да отговаря заедно съ Али за онѣзи лошвени, който направили на Турціѣ въ врѣмето на своѣтъ власть. Кѣбржліята зема думѣтъ и казва на Али, че въ 20 годишното си управление е сторилъ голѣмы неправды на Турціѣ. Появлявали сж са много събитія, който сж повреждали Турціѣ; нѣ Али не ги е отстранявалъ. Той употребявалъ сичкытъ си силы само за съхраненіе на собственытъ си власть и благополучіе. На лошавото състояніе на хазнытъ той не давалъ никакво вниманіе подъ прѣдлогъ, че злото е ниисцѣлимо. Додѣто чиновницытъ прѣминавали цѣлы години безъ мѣсячины, той былъ въ з д и г а л ѣ в ѣ л и к о л ѣ п н ы п а л а т ы и с п о д ѣ л ѣ л ѣ с ѣ п р і я т е л и т ѣ с и п а р ы т ѣ н а х а з ы н ѣ т ѣ. «Не си ли раздѣлихте глобѣтъ отъ Омеръ паша? казва Кѣбржліята. Не разграбихте ли събранытъ въ военното министерство пары подъ прѣдлогъ, че ужъ останжли (артисали) отъ критското възстаніе? Не земахте ли съ Фуада ежегодно отъ Египетъ по 40 лиры? Не са ли опята да развалишь пріятельскытъ сношенія на Египетъ съ Турціѣ? Заключеный прѣди малко заемъ отъ 20 милиона лиры дѣ са похарчи? 40,000 лир. само откраднѣ Н. Сичкытъ другы пары усвой ты. Ами какво да кажемъ за желѣзнытъ пѣтища на Румели? Даудъ паша еще не може да приближи до Цариградъ; чува са че побѣгнѣлъ въ Америкѣ. Не си ли ты, който въведе тоя челоуѣкъ въ свѣтъа на държавѣтъ? Народа искаше да са учи (?); направи ли нѣкое училище? За тебе бѣше по-добръ да остана народа простъ и бѣдентъ.

Какво да кажемъ за управленіето на държавѣтъ? Държавата и народа са намирать въ тежко положеніе; сирмашіята става по-голыма; доходытъ на държавѣтъ са смалыватъ и са загубватъ въ рѣцѣтъ на злоупотрѣбители; подыръ малко врѣме лихвытъ ше погнѣжатъ сичкытъ доходы; злочестынытъ никога не са отдѣлѣтъ отъ държавѣтъ, който състой отъ различни элементы: вый не помислихте за това. Покажете ни, дѣ сж похарчи хъ толкози пары: пѣтища ли направихте съ тѣхъ? или ги употребихте за развитіе на землѣдѣліето и промышленностьѣ?

Да додемъ на политикѣтъ. Ты си помысли че си най-способный челоуѣкъ и дипломатъ. Искусенъ въ перото, ты употребяваше много добръ дипломатическыи стиль; нѣ държавата нѣмаше ползѣ отъ това. Като си мыслдше че държавата е нѣкакво зданіе или корабль, ты му отнемаше частитѣ една по една и стѣ единичнѣ Турція направи нѣщо като Германскыи съюзъ. Искашь да га срааняватъ съ Бисмарка; нѣ той издигнѣ второстепеннѣ силѣ на първостепеннѣ, а ты ослаби държавѣтъ съ устѣпки на крѣпоститѣ и на много другы. Ты даде Българѣтъ, ты развали военнытъ пунктове по границитъ на Чернѣ Горѣ. Ты щѣше да отдѣлишь и Сирийѣ, ако не бѣхъ ти са въспротивили. Кой не може да везирствова така? не бѣше министръ на Портѣтъ, нѣ посланникъ на Франціѣ. Това сж дѣлата ти изобщо.»

Като са обрѣща къмъ Фуада, Кѣбржліята продѣлава; «Ты си направи нѣкаквы услуги на държавѣтъ, нѣ злоупотрѣбленіята ти ги надминаватъ. Първата причина на разореніето на хазнытъ си ты. Ако не си го щѣлъ, защо не са свѣтъва съ опытни хора? Защо допушаше различни злоупотрѣбленія? Като знаеше злото положеніе на хазнытъ, защо земаше въ заемытъ комисіона и липушаше на другытъ да зематъ? Помысли къдѣ са похарчи държавното богатство въ ерѣмето мето на сирийскытъ събитія.»

Тука Али и Фуадъ казватъ, че не сж мыслили да прѣдаватъ държавѣтъ, нѣ че сж просто сгрѣшили. А прѣдсѣдателя попытва Кѣбржліята: Какво имашъ да кажешъ срѣщу Решидѣ? — «Нѣмамъ друго да кажъ, освѣнь да го попытамъ, защо извади на свѣтъ тѣзи прѣдатели.» отговаря Кѣбржліята.

Като са съчинило изложеніето на сичкытъ сѣдѣжъ и са проведило въ свѣтливѣтъ стажъ, издало са рѣшеніе да са затворѣтъ Али и Фуадъ до Второ Пришествіе. Тогава, ако народа ги прости, ше бѣдѣтъ простены; ако ли ги не прости, ше са оцрѣдѣли наказаніето имъ.

СЪКАКВИ НѢЩА И НОВИНИ.

— Отъ Руссе имаме печалны извѣстія. Едно частно писмо говори, че отецъ Ниль, прѣдсѣдателя на Българскѣтъ Общинѣ, съ своитѣ глупости и сношенія съ рускыи консулъ докарали работѣтъ до тамъ, што валіята былъ принудентъ да му направи горчивы забѣлѣжкы и да укори въ този случай българетѣ въ нѣкакво си непокорство и другы. Ный не знаеме това до колко е истина, и за това са въдрѣжаме отъ съкакво забѣлѣжаніе.

Ново запрѣшеніе са дало на Българетѣ да не удрѣжѣ камбанѣтъ при черковнытъ службы.

Отъ една корреспонденція до Неологосъ са научаваме че между прѣдсѣдателя и членоветѣ на тиджарета произдѣзлю таквозиохладяваніе, което накарало сичкытъ членове скупомъ да си далятъ оставкѣтъ прѣдъ валіята. Побужденіята на тѣя постѣпкѣ были ужъ пълното неразбираніе на търговскытъ работы отъ прѣдсѣдателя и голѣмытъ бѣрקותи на работытъ, който пролазали отъ това.

Ный ше чакаме новы извѣстія, за да кажемъ нѣщо положително на читателитѣ си. Нѣ отъ кого ли ше чакаме да ни яви за българскытъ работы, въ тѣя общинѣ както и въ много другы! Нашитѣ писачи никога не са спущатъ до низкото званіе на събирателѣ и допратницы на простытъ фактове; за тѣхъ имъ дай голѣмы работы — да са критикуватъ, да са гонѣжѣ, да са ругаѣжѣ и по нѣкога да са оплачатъ отъ нѣщо и отъ нѣкого. Само въ тѣзи случаи прибѣгватъ до вѣстницытъ и до печата; другы пѣтъ не ги и поглеждатъ. Да пишѣтъ за нѣщо вѣнѣ отъ сферѣтъ на своитѣ лични отношенія, това не е бывало.

Ще ни кажѣтъ, кого е грыжа да ти дава новины и да ти пълни вѣстника. Грыжата е, Господа, нашата голѣма длѣжностъ да съобщаваме на народа сичко онова, което служи или за просто знаніе на нашитѣ съотечественницы, или за знаніе, прѣварваніе и поправленіе заедно. Ако кой не говори отъ Руссе, ный какъ ше знаеме състояніето на тоя градъ и какъ ше подражаме доброто му и какъ ше отхвърлимъ измежду насъ злото? Ный приканваме, ный умоляваме да ни пишѣтъ отъ сичкытъ части на отечеството ни не за частъ, не за нашѣи лиотѣ, а за народа и за кой да е листъ. Ный имаме нуждѣ да познаеме себе си, отечеството си, а това може да стане само тогава, когато сичкы съобщаватъ онова шо знаѣтъ.

Ный не можемъ въ този случай да не похвалимъ и да не поблагодаримъ Г. П. Мусевича за краткѣтъ му статистикѣ на Македоніѣ. Той много е направилъ за Македонскытъ мѣста, направи и това да ни запознай съ нѣколко епархіи, за които само чувахмѣ. Н. Милостъ пише, че е приготвилъ за Читалището по подробнѣ статистикѣ за тѣзи мѣста.

— Мѣстнытъ вѣстницы тѣзи дни извѣстихъ и Журналджитѣ не рачили да трѣгватъ за назначенытъ тѣмъ области, защото намиратъ заплатытъ за пѣтнытъ имъ разноскы твърдѣ недостатъчны. Тѣя заплатѣ само за пѣтны разноскы като е 2,500 гр., вѣстницытъ даватъ на правителството свѣтъ да ѣхъ увеличи. — Свѣтъа е добръ, нѣ отдѣ ше са зематъ пары? Когато сичкытъ поченѣтъ да живѣжѣтъ и да пѣтуватъ като князове, кой ше остане простъ и подданъ?

— Тука са говори тѣзи дни казва единъ вѣстникъ, за едно особенно родство, което е на пѣтъ да са склучи. Нѣкой си сарафинъ са ожѣва вторы пѣтъ за едно момиче на 16 год. и прибра тѣща си въ кѣщѣтъ си. Тѣщата была на 32 год. и не по-долна хубавица отъ дѣщерѣ си. Сыпѣтъ на Сарафина залибѣ майкѣтъ, поискалъ и сега са приготвяли за свадѣжъ, тѣй што бѣщата като води дѣщерѣтъ, сына ше има за съпружъ майкѣтъ!

— Тѣзи дни Султана благоволи да подари 5,000 лиры на артилерійскыи назѣринѣ за редовното му и точното гърменіе по Байряма.

— Ный имаме прѣписъ отъ устѣпкытъ, което е направилъ патриарха на Българетѣ въ послѣдне врѣме. Ный ше дадемъ едно съкращеніе отъ тѣхъ въ малкыи си листъ, за да видѣ съкы Българинѣ голѣмото великодушіе на Гръцытъ.

Говори са, че Антимъ VI стои на прѣстола си твърдѣ слабо. Гръцытъ сж са ядосали на него за голѣмытъ му устѣпки на Българетѣ и вече поговорвали, казуватъ, за неговото сваланіе.

ПАТРИАРШЕСКИТЪ ПРЕДЛОЖЕНИЯ
ЗА СПОГОДБЪ.

Българскитъ епархїи съставляватъ особенъ отдѣлъ отъ сичкото окръжие на Вселенскій прѣстолъ; като нѣмъ са опредѣлять прѣдѣлытъ окончателно, тѣй ще получатъ отъ вселенскитъ патриаршия особенны черковны прѣимущества, както слѣдва:

I. Ще са състави въ този отдѣлъ постоянн архіерейски Синодъ, въ който ще засѣдаватъ владыцѣтъ съ редъ. Прѣдсѣдателя на този синодъ за първы пять ще бѣде по-горній по чинъ митрополитъ, какъвто е търновскій, тѣй щото послѣдній като управлява Търновскитъ епархїя като неговъ, ще бѣде и началникъ на сичкитъ други епархїи, които ще му остави Вселенската патриаршия. Той ще носи името Архїепископъ Търновскій и Екзархъ всея Болгарїи. Подиръ неговитъ смъртъ наследника му ще са избира отъ синода на този отдѣлъ измежду най-достойнитъ. Като прѣмине избранный на първопрѣстолитъ епархїя, която трѣба да бѣде все Търновската, на вдовствующитъ епархїя са избира другъ епископъ отъ архїепископа и синода. По-неже по-горній по чинъ днѣсь е търновскій, Г. Григорій, то прѣдсѣдателството за прѣвъ пять са пада нему; въ ако лицето му докарва съблзънъ, той може да си даде оставкѣтъ, като му са платятъ сичкитъ правдини до денѣтъ на неговото исклучаваніе, а да са избере другъ на мѣстото му споредъ вторий начинъ. Другитъ архїереи въ таж мѣстность, какъвто и да сѣ, оставатъ си на постовѣтъ, като са подчинятъ вѣлно на заповѣдитъ на Архїепископа. Слѣдъ смъртътъ имъ избранието на прѣемницитъ имъ става отъ архїепископа и синода на този отдѣлъ, безъ най-малко намѣсяніе и встъпваніе отъ странъ, подъ какъвто и да е прѣдлогъ.

II Архїепископа на този отдѣлъ въ священнодѣйствиата си ще помянува името на патриарха; митрополититъ му ще помянуватъ мѣстнїи свѣтїи Синодъ, а епископѣтъ — името на митрополититъ си. Ако стане нужда нѣкои отъ епископѣтъ да са издигнатъ на митрополиты, това ще нѣмъ са дава съ благодареніе. Въ диптицѣтъ и Архїепископа и Синода сѣ длжны да помянуватъ имената на четирмата патриарсы: Вселенскій, Александрийскій, Антиохійскій и Иерусалимскій, както е постановено въ черквѣтъ.

III За сичко онова, което са относи до вѣтрѣшното черковно управление на Българскій отдѣлъ, като напримѣръ за избранието и рѣкоплаганіето на архїереитъ, диаконовѣтъ и другитъ черковнослужебны лица, за пострїганіето на иноцы и инокини, за браковѣтъ и разводѣтъ, за управленіето на мнѣнастырѣтъ въ отдѣла, (като исклучимъ ставропигїалнитъ, които си оставатъ при старїи редъ), за благочиніето и изученіето на клира, за проповѣданіето на божественното слово, за неудобреніето на религіознитъ книги и за сичкы подобны, ще са направи особенъ уставъ отъ Синода и архїепископа, който уставъ не ще заключава нищо противно на священнитъ правила на съборѣтъ и на черковнитъ обычаи.

IV Архїепископа и синода сѣ длжны да зематъ сѣко духовно нѣщо, като миро и други, отъ вселенскитъ патриаршия. А въ случайнитъ черковны подлозы, които изискатъ съразмышленіе и съдѣйствіе, за по-добра икономія и за утвърженіе на православнитъ черковъ, длжны сѣ да са отнасятъ до вселенскитъ патриаршия, която отъ своя странъ ще нѣмъ дава своето съдѣйствіе, като съобщава потребното на архїепископскїи синодъ.

V. Архїепископа и синода сѣ длжны да гледатъ сичкы черковны подлозы на христїанетъ подъ тѣхно вѣдомство въ сѣкъ правдѣ и истинѣ. Тѣхнитъ рѣшенія иматъ силѣ епархїалнѣ и помѣстнѣ само.

VI Высокій царскы бератъ за архїепископа ще са иска направо отъ Высокитъ Портѣ съ прошеніе отъ митрополититъ и по прѣднитъ христїане на отдѣла; а за митрополититъ той ще са иска отъ архїепископа.

VII Българската черкова на Балатъ, заедно съ метоха сръшу нежъ, може да са привързи на нѣкой мнѣнастыръ отъ търновскитъ епархїя и да са нарѣче метохъ на този мнѣнастыръ. Чрѣвъ това тая черкова остава подъ вѣдомството на архїепископа и ще може да са гледа като метохъ на архїепископѣтъ. Както Синаитскїи метохъ са управля-

ва отъ Синаитѣтъ безъ енорїя, и той не ще има енорїя.

VIII Ако стане нужда да дойде архїепископа или другъ митрополитъ въ Цариградъ за нѣкож работѣ, която ще са свърше отъ нѣтъ отдѣла, той е длженъ да извѣсти за това патриарха и да иска позволеніе по обычаи, който е прїетъ и за другитъ патриарсы и за Кипрскїи архїепископъ; и като дойде въ Цариградъ, той трѣба да живѣе въ казаннїи метохъ на Балатъ, безъ да са намѣсятъ въ работѣтъ на вселенскїи патриархъ. Като му са свърше работѣтъ, той трѣба да са връща у дома си.

IX Никой отъ архїереитъ на Българскїи отдѣлъ не може да отива въ епархїя на архїерей, подчиненъ на Вселенскїи прѣстолъ, и да прѣбыва тамъ безъ прѣдварително дозволеніе на мѣстнїи архїерей. Сѣщо тѣй не могатъ да струватъ това и архїереитъ на вселенскїи прѣстолъ. И когато прѣминатъ въ чуждѣ епархїя, архїереитъ не могатъ споредъ канонитъ да священподѣйствоватъ или да са намѣсятъ въ дѣлата на христїанетъ безъ позволеніето на мѣстнїи архїерей.

X Епархїитъ, които устѣпа вселенскїи прѣстолъ на новосъставенитъ българскїи архїепископѣ, сѣ слѣдующитъ:

Цѣлы. Епархїитъ: Търново, Софія, Видинъ, Силистра (безъ Кюстенджа), Кюстендилъ, Прѣславъ, Самоковъ, Нишъ, Нишава, Ловечъ, Враца, Руссе, Велесъ, Скопїя.

По части. Охридъ съ околнитъ села, освѣнъ Прѣспенската епископїя и околността ѣ; Филиполската епархїя безъ градѣтъ Филиполъ, безъ паланкѣтъ Станимѣжъ и нахїята Копушъ.

Архїепископскїи синодъ може да има въ Филиполъ единъ метохъ съ единъ параклисъ, нѣ безъ енорїя. Въ него могатъ да живѣятъ двама или трима отцы и да священподѣйствоватъ, като исполняватъ послѣдованїята си и служатъ въ този храмъ. Тѣй могатъ да ходѣтъ и на водосвященіе, дѣто ги поканѣтъ, нѣ съ дозволеніето на митрополита въ града, както става и съ святогорскитъ таксидїоты. Сичкитъ села и кази отъ Варненскитъ епархїя, освѣнъ градѣтъ Варна, Балчикъ и прибрежіето до Кюстенджа. Проватїиската каза отъ Месевирийскитъ епархїя. Айтошката и Карнобатската кази отъ Анхїалскитъ епархїя. Сливненската, Ямболската и Новайската кази отъ Едирненскитъ епархїя. Вѣтрѣшнитъ села отъ Созогагитъ епархїя, освѣнъ градѣтъ Созогагитъ и прибрежіето. Казата Ахрѣ-Челеби отъ Ксантскитъ епархїя. Прилѣпската каза отъ Пелагонїйскитъ епархїя.

БЪЛГАРСКОТО УЧИЛИЩЕ НА ФЕНЕРЪ.

Нѣй имаме едно дълго писмо отъ Фенеръ. Като говори много за прѣминѣлото и сегашното състояние на училището при Българскитъ черковъ, съчинителя иска рѣка заключение, че днѣсь това училище е по-злѣ, въ нравственно-въспитателно отношеніе, отъ колкото е было до сега. Той опира своето заключение на много фактове, отъ които нѣй ще приведемъ едина два, разбира са подъ пълнитъ отговорность на съчинителя.

За да покаже прѣимущество на своитъ учебници надъ Дановитъ, главнїи учитель въ това училище са слушалъ до грубы ругателства и най неприличны наименованїя въ отношеніе къмъ заслуженнїи нашъ книгопродавецъ и негова другарь-прїятель Г. Груева.

Въ уроцитъ отъ граматикѣ тѣзи сцены были ежедневны. Като учили по Дановитъ граматикѣ, ученицитъ пишѣтъ и обясняватъ правилата по нежъ. Тука Г. Учитель излази отъ себя си, захваща да выка, да осѣжда Данова въ невѣжество и шарлатанїя и да казва, че трѣба само него, учителя, да слушатъ защото е филологъ и знае що говори.

Веднажъ на урока по алгебрѣтъ едина ученикъ са обадилъ, че може да рѣши едина отъ прѣдстоящитъ задачи по Дановитъ Аритметикѣ. Това е было голѣма причина да са остави урока на странъ и да ся расправа цѣлы часове, че Дановъ нищо не знае, че неговитъ учебници были шарланскы спекуляци, че отъ тѣзи работы разбира само той, учителя, защото е специалистъ по таж часть и прочая.

Други пять Г. Учитель былъ казвалъ, че е изучавалъ педагогїя, естественнитъ науки и пр. Сичко това кара съчинителя на писмото да пита — да ли може человекъ въ 3 12/ години

да прѣкара нѣколко факултета и да ли лѣжата не е явна и за ученицитъ? А когато учителя си позволява прѣдъ ученицитъ и да слѣгва, и да ругае, и да не зачита хората и заслугитъ имъ за нищо, това да ли може да послужи за нравственото въспитаніе на ученицитъ?

Така говори този, който нѣ е отправилъ писмото. Като не знаеме работѣтъ отъ близу, нѣй са отримаме да обнародваме цѣлото му писмо, защото го намираме твърдѣ остро и защото много бѣе на личности. Нѣй зехме отъ него само онова, което ни са видѣ за по важно и върху което трѣба да станѣтъ нѣкаквы разясненїя. Ако приведенитъ фактове сѣ истинскы, едно незабавно поправление е потребно; ако ли сѣ лѣжа, нѣй съ благодареніе ще чуйме тѣхното опроверженіе. При злото състояніе на другитъ ни работы въ Цариградъ, едно утѣшеніе ще ни доде отъ увѣреніето, че училището поне е въ добъръ редъ и въ добро положеніе.

СЪКАКВИ НѣЩА И НОВИНИ.

— Помощи за македонскитъ училища. Обѣщали и платили читалищата: въ Видинъ, Сливенъ, Копривщицѣ, Котель, Шуменъ, Разградъ, Плевенъ, Русчукъ, Пирдопъ.

Обѣщали, а не платили јеще Читалищата: въ Тулѣ, Софія, Желѣзникъ, Търново, Казанлъкъ, и Орховицѣ.

Отъ частны лица само двама-трима сѣ показали готовность да помогнатъ за добрѣ работѣ. Другитъ ни първы хора не сѣ ни попытали, що е това Македонска Дружина, що прави та и защо е съставена.

Сѣбрали сѣ са до сега л. турскы 59.

Да са събиратъ други толкозъ.

Това сѣ голѣмитъ срдѣства, съ които ще противодействоваме на грѣкѣтъ пропагандѣ въ Македонїя? Отъ тѣхъ нѣй ще плащаме на учителя и ще поддържаме училища на нѣколко мѣста!

— При подаваніето на протеста отъ тукашнитъ Българе, онзи денъ въ петѣкъ, сѣ станѣли горчивы заблѣжки на комисїитъ за нѣкои отъ нейнитъ дѣла. Нѣкои отъ комисаритъ отпърво са докачили твърдѣ много, нѣ послѣ са успокоили при по тихитъ разумны истыкованїя. Въ успокоеніе на тѣзи оплакванїя комисїята единодушно е прѣдложила, да си избѣжатъ тукашнитъ Българе двама прѣдставители, които да ходѣтъ на сѣко сѣбраніе, да слушатъ разисканїята на комисаритъ и да видѣтъ отъ близу хода на черковнитъ работы.

Какъ сѣ прїели това прѣдложеніе тукашнитъ наши братїя, нѣй не ще казваме. Нѣй ще заблѣжимъ само, трѣба ли тѣ да го прїематъ и да са воспользоватъ отъ него прѣдъ и безъ удобреніето на епархїитъ? За туй ли е былъ този шумъ, да притуримъ ещѣ двама цариграждане на другитъ петнайсетъ?

Нашитъ съотечественници въ Цариградъ може да сторѣтъ, както щѣтъ; нѣ не ще бѣде злѣ да си помыслятъ, че споразумѣніето съ епархїитъ бы придало на работѣтъ нѣмъ по голѣмѣ силѣ. Доста сме прїемали удовлетворенїя сѣкнѣ за себе ся; да потърсимъ и удовлетвореніе за цѣлъ народъ.

Татарь-Пазарджишкото читалище, Разградското са умоляватъ да внесѣтъ парити на листовети си. Г. В. Андоновъ въ Софія. Тѣглихми ви една полица отъ 36 бѣли меджидїета; Кога ще я платите? Трѣбува ли да чакани още?

Г. Иванчо Грозевъ въ Татарь-Пазарджикъ Тѣглихми ви една полица за парити които сѣ са брїоли по наша заповѣдъ на Г. Горанова, платете я по скоро. Въ противенъ случай ще земемъ други мѣрки.

Г. Гено Чолаковъ въ Силистрѣ. Внесете стойностьтъ на тритъ листа.

Г. К. Лесичарскы въ Габрово. Теглихми ви една полица отъ 28 бѣли меджидїета; кога ще я платите?

Г. Ковачевъ въ Ловечъ. Внесете стойностьтъ на тритъ листа.

Г. Кусевичъ въ Прилѣпъ. Обрѣкохте са че ще внесете паритъ на двама листа; испратете ги по скоро.

Русчукското Читалище са умолява да расчисти по скоро сѣбкната си съ насъ.

Продава се по 20 пари.

Цариградъ, 28 Декемврия 1871:

Ето прошеніето, което подадохъ тукашнѣтъ Българе на В. Везирь.

НА Н. В. ВЕЛИКИЙ ВЕЗИРЬ,

Ваше Высочество,

Извѣстни сѣ на ваше Высочество усилюта и жертвоты, които е направилъ Българскій народъ въ разстояніе на повече отъ десять години въ борбѣтъ сѣ за освобожденіето си отъ владычество на Гръцкѣтъ Патриархѣтъ.

Излишно е да напомяваме на ваше Высочество причины, които произведохъ тѣхъ борбѣ между тоя народъ и Цариградскѣтъ Патриархѣтъ. Положеніето, което ни правяше въ Царството поведеніето на гръцкото духовенство, бѣше толкова несправедливо, толкова унижительно, и оплакваніята му бѣхъ толкова законны, щото Царското Правителство въ отеческыты си грѣхы за всичкыты си подданици безъ разлику на вѣръ и народность, нахѣри за нужно да посредствува въ мѣрѣтъ на законното си право за прѣставаніето на тѣхъ борбѣ, и за тѣхъ цѣль сѣдѣ много осытванія за примиреніе, които останахъ безплодны, въ мъдростѣтъ сѣ и въ грижыты сѣ за благоденствіето и спокойствіето на всичкыты си подданици. То рѣши Българскій въпросъ чрѣвъ В. Ц. Ферманъ.

Въскрешеніето, сѣ което цѣлий Българскій народъ посредства прѣвзгласяваніето на тоя тържественъ В. Актъ на Н. И. В. Султана, е несъмненъ знакъ на дълбокѣтъ признателность на тоя народъ и същевременно е едно непогрѣшимо доказателство на нуждѣтъ, кождо е чувствувалъ отъ много врѣмя, за едно правосѣдно рѣшеніе на тоя въпросъ, въ кой бѣхъ заложены на игра съвѣстѣта му, честиѣта му, вѣрѣта на отцыты му и домашнѣта му спокойствіе.

Всичкы Българи вѣрватъ, че Ц. Ферманъ дава конецъ на всичкыты имъ незаслужены тѣгла, като полага основити на една Българскѣ Екзархія за Българити, и, като сѣ основаватъ на това вѣрваніе, тѣ сѣ пълно доврѣіе въ благозленіето и правосѣдіето на Ц. Правителствѣ чѣкаха спокойно да сѣ тури ферманътъ въ исполненіе.

Тая надежда и това пълно доврѣіе въ благозленіето и въ правосѣдіето на Ц. П. правяхъ Българити и въ областити и въ столицѣтъ да слушатъ безъ страхуваніе обеспокоителныты слухове, които сѣ прѣскаха по случай на прѣговорити между патриархѣтъ и между нѣкои членове отъ приврѣмennyи Българскы съвѣтъ. Нѣ свѣдѣніята, които дохождатъ до насъ, касателно до тѣхъ прѣговори и самый проектъ, койго Н. Св. Цариградскій Патриархъ прѣдлага за основъ на едно спогождѣніе, най-послѣ ны убѣдиха, че тѣ прѣговори, далечъ отъ да иматъ за основъ Ц. Ферманъ, напротивъ сѣ показватъ да иматъ за цѣль, да обезсилятъ тоя Ц. Ферманъ и да върнатъ Българскій въпросъ въ състояніето, дѣто сѣ е намиралъ прѣди десять година.

Долуподписанныгы нижайши слугы на Ваше Высочество, като сѣ надѣятъ на благозленіето му и на правосѣдіето му, умоляватъ го покорно да имъ прости дрзновеніето да искажатъ цѣль истиннѣтъ.

Ваше Высочество,

Всяко друго прѣдполагаемо рѣшеніе, извънъ правосѣдно рѣшеніе на Ц. Ферманъ, не може да е рѣшеніе на Българскій въпросъ: То може да е въ интереса на нѣкои си или по-добрѣ на нѣкого, но то не може да е въ интереса на Царството и на Българскій народъ. Едно друго, освѣнъ рѣшеніето на Ц. Ферманъ, не може да има друго за цѣль, освѣнъ да сляти съвѣстѣты и да поклати доврѣіето на Българскій народъ въ Ц. Правителство, доврѣіе което по благополучіе съществува по-силно отъ всякой другъ пѣтъ. За Българити Българскій въпросъ е рѣшенъ конечно и безвъзвратно отъ Ц. Ферманъ по единъ начинъ, който самъ е способенъ да прѣкъсне борбѣтъ между два едновѣрны народы и да укрѣпи повече и повече връзкыты на съвършеннѣтъ прѣданность къмъ Царскій Прѣстолъ; сѣ кождо нашій народъ е въодушевенъ.

Долуподписанныгы нижайши слугы на Ваше Высочество, стечени въ столицѣтъ отъ всичкыты страни на на Царството, и по слѣдствіе знающы добрѣ чувствата на съотечественницити сѣ, считатъ за своѣхъ подданическѣ дѣлжность да умолятъ най-смирено Ваше Высочество да благоизволи да земе въ вниманіе покорнѣхъ имъ молбѣ и въ високѣтъ сѣ мъдростѣ да земе мѣркыты,

които намира за нужны, за исполненіето на В. Ц. Ферманъ, сѣ което ще свечалы вѣнчѣтъ признателность на вѣрноподаанныи Българскы народъ.

Илами честь да сми На Ваше Высочество нижайши и покорнѣши слугы.
(Слѣдуютъ подписаныты.)

СЪКАКВИ НѢЩА И НОВИНИ.

— Силно негодование влады между Българетѣ въ Цариградъ срѣщу Русскѣтъ, кождо явно поддѣржала патриархѣтъ и желаяла за Българскій въпросъ такъвози рѣшеніе, което е добро за патриарха, нѣ твърдѣ ухрабно за Българскыты интересы и народность. Приказуватъ, че Русскѣтъ силно желаета униженіето на 10-й членъ отъ Фермана и даже работила за това, както работила и за спогождѣніето на Българе и Грѣцы върху полуодчиненіето на Българскыты Епархія подъ патриаршескы прѣстолъ. На Русскѣтъ много сѣ щѣло да падне царското рѣшеніе (Фермана) и да залови чѣството му друго отъ чисто фенерско-русско издѣліе.

Скрытыгы и политическыты цѣли на такъвози поведеніе отъ страна на Русскѣтъ нѣтъ не искаме да закачаме: това еж нейны тайны. Нѣтъ ще кажемъ двѣ думы за черковныгы му оправданія.

Като работила така, както работи сега, Русскѣтъ работила въ интересыты на вѣрѣтъ, на православіето, и слѣдователно въ интересыты на самый Българскій народъ. Съ това тя запазвава съгласіето между едновѣрныгы народы и съхранявала достолѣніето на черковѣтъ и непорушимостѣтъ на каноническыты и постановленія. Ако одобри Българското движеніе, тя ще одобри намѣрѣтъ и дори рѣшеніята на царското правителство въ черковно-вѣроисповѣдныгы дѣла. Въ такъвъ случай тя жертвова черковѣтъ и нейныгы дѣла. . . .

За да не става това, трѣба Българетѣ да сѣ спогождѣтъ и какъво правѣтъ, да го правѣтъ сѣ благословеніето на патриарха, койго е глава на православіето. За съхраненіе на силѣтъ, на достолѣніето и на значеніето на вселенскы прѣстолъ, частныгы черковны и националы интересы трѣба да мѣчатъ, трѣба да сѣ поддѣржатъ. Може и на тѣхъ да сѣ даде нѣкакво удовлетвореніе, нѣ по такъвъ начинъ, какъво великото значеніе на патриархѣтъ да сѣ не навали и нащѣрби.

И работи Русскѣтъ сѣ тѣзи намѣренія, и сили сѣ да постигне тѣзи цѣли безъ да съгледва, че иска да прави сѣ чуждыты пѣтъ майчинѣтъ поминѣ. Достолѣніето на Черковѣтъ за да сѣ запази, Русскѣтъ тозарѣ сѣ сичкы жертвы само Българетѣ. Българетѣ да оставатъ зависими отъ фенеръ, Българската народность да ставъ подножіе на фенерского величіе, българскыты епархія да пѣкѣхъ подъ чуждѣто духовно иго и да посѣхъ на гърба сѣ тежкыты разноскы на грѣцкѣтъ патриархѣтъ. Не е ли доброжелателство това? Не е ли разумно и доброжелателно за нѣкакѣхъ сѣ отвлеченъ идеѣ на православно единство да сѣ жертвова цѣль народъ? Не е ли и Евангелскы и чловѣколюбиво да сѣ запазва достолѣніето и значеніето на грѣцкыты патриархѣтъ, а чрѣвъ него и на Русскы Синодѣ, чрѣвъ униженіето на Българскы народъ и чрѣвъ потякуваніето на неговый языкъ, на неговѣхъ народность, на неговото единство и на неговѣхъ интересы като народъ?

Такъвози е то руското православіе. То е отъ сѣщый характеръ, както и нейното политическо Полмогущество. За тържеството на едного тѣпче сѣ ша, Мала Русскѣтъ и другы народы; затържеството на православіето гоши сѣ сега Българскы народъ.

Ако Русскѣтъ иска величіето и достолѣніето на вселенскы прѣстолъ, като на прѣдставителъ и глава на православіето, защо не подчини Русскѣтъ черковѣ на тоя прѣстолъ? или пѣкъ: защо не опрѣдѣля на патриархѣтъ нѣколко милионы рубль, сѣ които послѣднѣта да може да продава величіе и салтанатъ?

Много е добра православна Русскѣтъ, свята Русскѣтъ!

— Нова уловка. Прѣдъ праздничѣтъ Н. Б. Святѣйшество, грѣцкыты патриархѣтъ проводилъ до тѣхно Прѣосвященство Иларіона Ловчанскаго и Панарета Пловдивскаго нароченъ чловѣкъ да ги покани, ако обычатъ, да служатъ по праздничѣтъ заедно сѣ него въ храма на патриархѣтъ.

Тѣхно прѣосвященство отговорили, че като сѣ сѣ дали веднѣжъ оставкыты отъ патриархѣтъ и сѣ сѣ посветили живста и дѣятелностьѣтъ на Българскы народъ и на неговѣхъ черковѣ, не

могатъ сега да прѣематъ прѣдложеніето на патриарха и да станѣтъ прѣдатели на онѣзи начала, които до този частъ сѣ защищавали.

Като е прѣдлагалъ на тѣзи двама неизврѣженны старцы да сѣ зематъ назадъ оставкыты отъ патриархѣтъ, Антипъ VI е мыслилъ да отдѣли два отъ Българскыты владыцы и, тѣхъ като накарѣвъ влезатъ на подчиненіе и внесе дѣленіе въ комисіѣтъ да покаже на Българскы народъ, че вече нѣма за Българетѣ другъ пѣтъ, освѣнъ спогождѣніето, което вече и прѣврѣщатъ нѣкои отъ владычѣты. Уловката бѣше кордисана добрѣ, нѣ не примамы никого. Дѣто патриархѣтъ може да намисли сега пакъ друго срѣдство.

— Грѣцкыты и Гагаузкыты въ Варна сѣ са размърдали тѣзи дни твърдѣ много. Като чули че патриарха ги остави на Българскѣтъ Черковѣ, тѣ сѣ разбѣгали нагорѣ-надолѣ, свѣтѣвали и допитвали сѣ, додѣто най-послѣ сѣ запрѣли на мыслѣтъ да проводѣхъ до патриархѣтъ нѣщо като протестъ и прошеніе, протестъ дѣто мыслили да ги пожертвоватъ на българетѣ, прошеніе да не правы патриархѣтъ този срамъ на грѣцкыты Варна по гагауцкыты начинѣ. Прошеніето е подписано отъ града и отъ 20 села, които спитѣрхали отъ тукъ отъ тамъ, за да излѣзе числото 20 и да сѣ подтвърди устѣпката на Фермана, койго казва, че 20 отъ крайморскыты села на Варненскѣтъ Епархія ще останѣтъ отъ нѣхъ екзархѣтъ, ако сѣ покаже че сѣ Грѣцкыты.

Нѣтъ не знаеме, какъ сѣ са подписвали тѣзи села и по колко подписа сѣ дали. Онова което виждаме и знаеме, то е че между подписаныгы села има чисто българскы, има и такъвози, които сѣ твърдѣ далечъ отъ крайбрѣжіето. Види сѣ, грѣцкыты като сѣ гледали да напѣнѣхъ числото 20 не сѣ свѣтали кой и какъвы села подписватъ. Само това може да ни обясни поставаніето на Шабля, Козлуджѣ и др. между подписаныгы села. Шабля е чисто Българско село и не отъ стадо-то на Грѣцкѣтъ патриархѣтъ; а Козлуджа, освѣнъ дѣто е чисто българско, стои 10-12 часа на вѣтрѣ въ сушѣтъ. Сѣщото може да сѣ каже и за много другы села. Но когато има такъвози погрѣшкы въ прошеніето, да ли не ще има и капазаніяты въ подписныгы и печатныгы? Българската Община въ Варна ще има добринѣтъ да раскрѣе тая интригѣ и да ни покаже какъ е станѣло грѣцко-гагауцкото прошеніе, поне за любопытство на читателитѣ.

Самото прошеніе е написано сѣ единъ языкъ чисто грѣцкы: надуто, дълго, пѣлно сѣ велерѣчія и сѣ безмысленны риторическы украшенія. Като брѣщолевы че въ Варна имало 1300 туземны грѣцкы фамилія, 5 храма, 2 мѣнастыря, въздѣлнѣты сѣ труда и парыгы на грѣцкыты ужь, 2 женскы училища, двѣ общы училища, една полугимназіѣ, двѣ сиротопиталища, една болницѣ, археологическы музей, народнѣ сѣнѣ (?) и уединены гробница, то заключава че такъвъ градъ, който носи и изглѣдъ и характеръ грѣцкы, не може да сѣ присѣдини въдрѣкы желаніята на жителитѣ на такъвози черковно начало, което ще дѣйствова сѣвога противъ тѣхното чаяніе?

Не вѣрно не вѣрѣва, казва пословицата. Като знаѣхъ какъ и какъ сѣ работили тѣхныгы владыцы и тѣхната черкова по отношеніе къмъ българетѣ; като не разбѣратъ владычѣтъ, черковнѣхъ и гражданскѣхъ, другояче освѣнъ като злоупотребеніе на подчиненыгы народности въ ползѣ на управляющыты; като не намиратъ въ мыслѣты и чувствата сѣ никакѣхъ чловѣчность. — нѣколко грѣцы въ Варна мыслѣхъ че българската черкова ще бѣде една тираниѣ за другыты народности. Нѣ лѣжатъ сѣ!

— Работыты по въпроса сѣ са запрѣли сега и стоѣхъ та почиватъ. Подѣръ многого движеніе една почивка имѣ е потребна. Малко ли ходихъ по Фенеръ, малко ли сѣ теглихъ отъ рѣцѣты на патриархѣты, владыцы и комисары? Нека сѣ починѣхъ сега. — По тѣхъ частъ нищо не става сега освѣнъ подаванія на протесты, прошенія и изложенія. Подѣръ протеста на самѣхъ комисіѣхъ, тукашныгы българе подадохъ и другъ на В. Везирь, а комисіята отъ своя страна подаде на сѣщый едно изложеніе, въ коетъ приказва за прѣговоритѣ за спогождѣніе и за тѣхнѣхъ несполукѣ. По натѣтъкъ незнаеме отиватъ ли благоразумныгы комисары и отричатъ ли сѣ отъ продѣлженіето на тѣзи прѣговори. Когато благоизволятъ да обнародватъ своя документъ, тогава ще видимъ.